

14-09-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰি এয়াৰকণ্ঠচন (বাতানুকূলিত) টিকট ক্ৰয় কৰিব লাগে, এয়াৰকণ্ঠচন টিকট লোৱা অৰ্থাৎ মায়াৰ গৰম বতাহ অথবা প্ৰহাৰৰ পৰা সুৰক্ষিত হৈ থকা"

*প্ৰশ্ন:- তোমালোক সন্তানসকলৰ মহাবিনাশৰ দুখ হ'ব নে নহয়? ইয়াৰ পাপ কাৰ ওপৰত পৰিব?

*উত্তৰ:-তোমালোকৰ এই মহাবিনাশৰ দুখ হ'ব নোৱাৰে কিয়নো তোমালোকতো ফৰিস্তা হৈ যোৱা। তোমালোকৰ জ্ঞান আছে যে এতিয়া সকলো আত্মাই মহ সদৃশ পুনৰ ঘৰলৈ যাব লাগিব। তোমালোকৰ কাৰোৱেই মৃত্যুত দুখ নহয় কিয়নো তোমালোকে সাক্ষী হৈ চোৱা, তোমালোকে জানা যে আত্মাতো সদায় অমৰ হয়। এই বিনাশৰ পাপ কাৰোৱেই ওপৰত নপৰে, এয়াতো যেন যুদ্ধৰ যজ্ঞ ৰচনা কৰা হৈছে। সকলো যুজিঁ মৰি ঘৰলৈ উভতি যাব। এয়াও ড্ৰামাৰ লিখনি।

*গীত:- মহাফিল মে জল্ উঠি শমা (ৰঙ্গসভাত জ্বলি উঠিল শিখা).....

ওঁম্ শান্তি। সন্তানসকলে গীতৰ এটি শাৰী শুনিলে। এই ৰঙ্গসভা কাৰ? জ্ঞান সাগৰৰ। যাক আকৌ মনুষ্যই ইন্দ্ৰৰ ৰঙ্গসভা বুলি কয় - ইন্দ্ৰসভা। বহুত মনুষ্যই ভাবে যে - ইন্দ্ৰই পানীৰ বৰ্ষা কৰে। সন্তানসকলে বুজি পায় যে এয়া জ্ঞান সাগৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সভা হয়, ইয়াত চগাবোৰ (পৰবানে; সন্তানসকল) বহি আছে, জীৱন্তে তেওঁৰ হৈ যাবলৈ অৰ্থাৎ এই দুনিয়াৰ পৰা মৰি যাবৰ কাৰণে কিয়নো জীৱ আত্মাসকলৰ এই পুৰণি দুনিয়া পচন্দ নহয়। ইয়াত সকলোৱে ইজনে সিজনৰ লগত কাজিয়া-পেচাল কৰি থাকে। পিতাই কয় - মই স্বৰ্গৰ স্থাপন কৰোঁ। গতিকে সন্তানসকলৰ মাজতো ক্ৰম অনুসৰি আছে। কোনোবা পুখৰাজ পৰী, কোনোবা নীলম পৰী। নামতো বহুত আছে। এয়া তুলনা কৰা হয়। কোনো সন্তান ভাল বিচক্ষণ হৈ আনৰো সেৱাত লাগি যায়। সেৱাতো আগৰণুৱা কোন হ'ব? যিয়ে শিখাত (শিৰ) পুৰা বলিহাৰ হ'ব। এয়া বহুত ডাঙৰ ৰঙ্গসভা হয়। তোমালোকে জানা যে বাবা আত্মাসকলৰ ৰঙ্গসভালৈ আহিছে। কিন্তু এওঁক যিয়ে যথা ৰীতি জানিছে, তেওঁ এওঁৰ সন্মুখত প্ৰেক্ষিকেল (বাস্তৱ) ৰূপত আছে। এই সময়ত কৌটিৰ মাজত কোনোবাইহে জানে। যি চগা হয় তেওঁহে জানিব, যি বলিহাৰ হৈ যায়, বাবাৰ হৈ যায়।

এইটোতো বুজোৱা হৈছে যে - এয়া হৈছে জীৱন্তে মৰি যোৱা। বাবা, মই আপোনাৰ হওঁ। প্ৰথমে আমি আপোনাৰ ওচৰত অশৰীৰী হৈ আছিলোঁ। পিছত ইয়াত আহি শৰীৰ ধাৰণ কৰোঁ। সন্তানসকলে যি জ্ঞান লাভ কৰে সেয়া অন্য কোনেও দিব নোৱাৰে কিয়নো পিতাক নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলক পৰমপিতা পৰমাত্মা আহি পঢ়াই। গায়ন কৰা হয় - সকলো বেদ-শাস্ত্ৰ আদি গীতাৰ পাত স্বৰূপ। সকলো মনুষ্য মাত্ৰ এই বিশ্ব মঞ্চত কাৰ পাত হয়? এই দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ পৰাই সকলো ওলাইছে সেয়েহে তোমালোকে বৃক্ষৰ চিত্ৰত দেখিবা যে আৰম্ভণিত পাত নাই। পাত পাছতহে ওলায়। সেয়েহে তেওঁলোকক ওপৰত দেখুওৱা হৈছে। আধাৰ হৈছে দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম। প্ৰথমে কাণ্ড এডাল হয় পিছত তাৰ পৰা ঠাল-ঠেঙুলি ওলায়, তাৰ পিছত পাত ওলায়। সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে যে এয়া বিশাল মনুষ্য সৃষ্টিৰ ধৰ্মবিলাকৰ বৃক্ষ হয়। আজিকালিৰ চৰকাৰে ধৰ্মক নামানে। কয় যে আমি সকলো একেলগে থাকিব পাৰোঁ। কিন্তু নিজৰ মাজতে কিমান সংঘৰ্ষ হয়। যুজ্জ-বাগৰ নিজৰ মাজত চলিয়েই থাকে যেন যুদ্ধৰ যজ্ঞ ৰচনা কৰা হৈছে। ক'ৰবাত নহয় ক'ৰবাত কাজিয়া-পেচাল কৰিয়ে থাকে। এনেকুৱা উপায় উলিয়ায় যেন নিজৰ মাজত যুজিঁ মৰি যাব। আগতে

জানো হিন্দুস্তান-পাকিস্তান বেলেগ-বেলেগ আছিল। সকলো একেলগে আছিল। চৰকাৰো শক্তিশালী আছিল। নিজৰ মাজত কোনেও কাজিয়া কৰিব নোৱাৰিছিল কিয়নো ওপৰত ডাঙৰ-ডাঙৰ নবাব আছিল। যেনেকৈ এতিয়া গোটেই দুনিয়াৰ কাৰণে ইউ.এন. (United Nations) (ৰাষ্ট্ৰসংঘ) আদি ডাঙৰ-ডাঙৰ কমিটি আছে। কিন্তু এই সকলোৱে বাবে হৰ্তাকৰ্তাতো কোনো নাই। দু-টুকুৰা হৈ গ'ল। দুখ বৃদ্ধি হৈ গৈয়ে থাকে। এজনে আনজনক মাৰিয়েই থাকে। ড্ৰামাত চোৱা কেনেকুৱা ৰহস্য নিহিত হৈ আছে। এজনে আনজনৰ লগত কাজিয়া লাগিলে পিতাৰ ওপৰত জানো পাপ লাগিব। মই সাক্ষী হৈ চাই থাকোঁ। তোমালোকে জানা যে সকলো যুঁজি শেষ হৈয়ে যাব। কোনো ডাঙৰ মানুহৰ মৃত্যু হ'লে 8-10 দিন ধৰি তেওঁৰ বাবে কম বেছি পৰিমাণে কাৰ্যক্ৰম কৰি থাকে। বন্ধ ঘোষণা কৰে। তোমালোকৰ বাবেতো একো নাই। তোমালোকতো ফৰিস্তা হৈ গৈ আছে। তোমালোকৰ বিনাশৰো দুখ নহয়। এতিয়াতো মহ সদৃশ মৰিব পিছত কোনে কাক চাব! এই ৰহস্য তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা।

নতুন দুনিয়াত থাকোঁতা সকলতো বহুত শ্ৰেষ্ঠ হ'ব লাগিব। ইয়াত কোনোবা মৰিলে তোমালোকৰ জানো দুখ হ'ব। তোমালোকেতো সাক্ষী হৈ চোৱা - এওঁ গৈ অন্য শৰীৰ ল'লে নিজৰ ভূমিকা পালন কৰিবৰ কাৰণে। তোমালোকৰ মাজতো সকলো নিশ্চয়বুদ্ধিৰ নহয়। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও ভৰিৰ পৰা মূৰলৈকে এতিয়া সুখৰ পাৰাপাৰ নোহোৱা হৈছে, অৱশ্যে কাৰোবাৰ কম, কাৰোবাৰ বেছি। কাৰোবাৰ আকৌ অকণমানো সুখানুভূতি নাই, যেন আটাত নিমখ। তেওঁলোকক নিৰস বুলিয়ে কোৱা হ'ব। গম পোৱা যায় যে কাৰ নাৰায়ণী নিচা লাগিছে। মাতা-পিতাৰ সেৱা কৰে। এনেকুৱা নহয়, গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি সেৱা কৰিব নোৱাৰা। তেওঁলোকেতো আৰু বেছিকৈহে সেৱা কৰিব, আৰু বেছি মাতা-পিতাৰ নাম উজ্জ্বল কৰিব। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পদুম ফুলৰ সমান অচল-অটল হৈ পাছত আনকো তেনেকৈ গঢ়ি তোলে। গতিকে তেওঁলোকৰ মহিমা বেছি। তোমালোকতো আৰম্ভণিতেই ওলালা। সেয়াও ড্ৰামা। ভৰ্টি তৈয়াৰ কৰিবলগীয়া আছিল। তাৰমাজতো কোনোবা কেঁচা ইটা হৈয়ে থাকিল, কোনোবা পূৰঠো হ'ল। আই.চি.এচ. ৰ পৰীক্ষাত সকলো জানো উত্তীৰ্ণ হয় কিয়নো চৰকাৰে বহুত দৰমহা দিবলগীয়া হয়। ইয়াতো তেনেকুৱাই। বহুত সম্পত্তি দিবলগীয়া হয়। মুখ্য 8 (আঠ) উত্তীৰ্ণ হয়, পিছত 108 ৰ মালা হয়। পুৰুষাৰ্থ কৰি উচ্চ পদ ল'ব লাগে। ৰিজাৰ্ভ (সংৰক্ষণ) কৰা হয় নহয়নে - ফাষ্ট ক্লাচ (প্ৰথম শ্ৰেণী), এয়াৰকণ্ডিচন। এয়াৰকণ্ডিচনত কেতিয়াও গৰম বতাহ নালাগে। তোমালোকৰ এই দুনিয়াৰ কোনোধৰণৰ গৰম বতাহ অৰ্থাৎ মায়াৰ প্ৰহাৰ যাতে নহয়, ইমান শক্তিশালী হ'ব লাগে। 8 (আঠ)তো একেবাৰে শ্ৰেষ্ঠ হয় তাৰ পিছত 108 হয়। নামো আছে মহাৰথী, অশ্বাৰোহী, পদাতিক। প্ৰত্যেকেই বুজিব পাৰে যে মই কোন প্ৰকাৰৰ টিকট ক্ৰয় কৰি আছোঁ। প্ৰত্যেকেই টিকট ল'ব লাগে। পুৰুষে নিজৰ, স্ত্ৰীয়ে নিজৰ টিকট ল'ব লাগে। স্ত্ৰীৰ সুযোগ বেছি কিয়নো পুৰুষে যি কৰে তাৰ আধা ভাগ স্ত্ৰীয়ে পাই যায়। স্ত্ৰীয়ে যি চুক্তি কৰে, তেওঁ কিবা দিলেও তাৰ ভাগ স্বামীয়ে নাপায় কিয়নো পুৰুষ হৈছে ৰচয়িতা। টকা তেওঁৰ হাতত থাকে। তেওঁ যি কৰিব তাৰ ভাগ স্ত্ৰীয়ে পাই যায়। স্বৰ্গতো দুয়োৱে মালিক হয়। সন্তান এটিয়ে হয়, উত্তৰাধিকাৰীও সেই সন্তানেই হয়। কন্যাইও নিজৰ ভাগ নিয়ম অনুসৰি লৈ লয়। কল্পৰ আগতে যি নিয়ম চলিছিল সেয়াই চলিব। তাৰ ৰীতি-নীতিৰ বিষয়ে চিন্তা কৰিব নালাগে। বাবাই বহুত সাক্ষাৎকাৰ কৰাই দিছে - কেনেকৈ ৰাজধানী স্থানান্তৰিত হয়। ইয়াত স্থানান্তৰিত হ'লে ব্ৰাহ্মণ গুৰু আদিক নিমন্ত্ৰণ দিয়া হয়। আগৰ ৰীতি-নীতি বহুত ভাল আছিল। যেতিয়া বানপ্ৰস্থ লৈছিল তেতিয়া সন্তানসকলক অতি স্নেহেৰে সিংহাসনত বহুৱাইছিল যে এতিয়া তুমি কাম-কাজ চম্ভালা। এতিয়াতো একেবাৰে বুঢ়া হৈ গ'লেও এৰি নিদিয়। আগতে সন্তানসকল মাতৃ-স্নেহী আছিল। এতিয়াতো মাতৃ-দ্ৰোহী হৈ পৰিছে। মাঁককো চুলিত ধৰি বাহিৰ উলিয়াই দিয়ে। ইয়াক কোৱা হয় ধান্দাবাজ, মাতৃ-দ্ৰোহী। সত্যযুগত এনেধৰণৰ কথা নাথাকে। তোমালোকতো

বহুত আনন্দিত হ'ব লাগে। ৰঙ্গসভাৰ আভাস তোমালোকৰ ইয়াত হ'ব। এই জ্ঞান সাগৰ য'তেই থাকিব ত'তেই মেলা হ'ব। নদীবিলাকৰ মেলা হয় নহয় জানো। তোমালোক নদীবিলাকতো পৰস্পৰ মিলিত হৈ থাকা। এয়া হ'ল জ্ঞান সাগৰ আৰু নদীবিলাকৰ মেলা। এয়া হ'ল জগত অম্বা সৰস্বতী, তেওঁৰো নাম প্ৰখ্যাত। মাঁৰ ওচৰলৈও কিমান লগ কৰিবলৈ আহিছিল কিয়নো তেওঁৰ মুৰুলী বহুত ভাল আছিল। কন্যাসকলেও অনুভৱ কৰে যে মম্মাৰ মুৰুলীয়ে সকলোকে খুব আকৰ্ষণ কৰিছিল।

এয়া হ'ল সাগৰ আৰু নদীবিলাকৰ ৰঙ্গসভা। বহুত সন্তান আহি যায়। প্ৰথমে সাগৰ, পিছত নদীবিলাক, সৰু নদী অথবা ডাঙৰ নাদ আদি থাকে নহয়। তোমালোক প্ৰত্যেকেই বুজি পোৱা যে মই সৰু নদী নে ডাঙৰ নদী? ডাঙৰ-ডাঙৰ নদীক নিমন্ত্ৰণ দিয়ে যে আহি ভাষণ কৰক। গতিকে নিশ্চয় তেওঁ তীক্ষ্ণ। মম্মাকো কিমান নিমন্ত্ৰণ দিছিল। শিৱবাবাৰ পৰা পোৱা খাজনা আহি দিয়া। তোমালোক কন্যাসকলে গৈ জ্ঞান-ৰত্নৰ দান কৰা। জ্ঞানৰ প্ৰতিতো কথা লাখ টকা মূল্যৰ। শাস্ত্ৰত কোনোধৰণৰ জ্ঞানৰ কথা নাই। যদি থাকিলহেঁতেন তেন্তে ভাৰত বহুত চহকী হ'লহেঁতেন। তোমালোকেতো ৰত্ন প্ৰাপ্ত কৰা, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে 21 জন্মৰ কাৰণে চহকী হৈ যোৱা। এতিয়া সংগমযুগত তোমালোক সকলোতকৈ উচ্চ। পিছত সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে তোমালোকৰ ডিগ্ৰী কম হৈ যায়। এতিয়া তোমালোক ঈশ্বৰীয় দৰবাৰত বহি আছা। তোমালোকে জানা যে বাবা 21 জন্মৰ উত্তৰাধিকাৰ দিওঁতা হয়। তেওঁকেই সকলোৱে স্মৰণ কৰে। অন্য সকলো হৈছে দুখ দিওঁতা। দুখ দিয়া বস্তুক সদায় পাহৰি যোৱা যায়। হে বাবা, আমাৰতো আপুনিয়েই, দ্বিতীয় কোনো নাই। কিন্তু কৃষ্ণৰ নাম যদি শুনিছে তেন্তে তেওঁকেই স্মৰণ কৰে। তোমালোক কৃষ্ণৰ ৰাজধানীত আছিল। পিতাই এই কংসপুৰীক কৃষ্ণপুৰী বনাই দিয়ে। অসুৰৰ পুৰীৰ পৰা পুনৰ দৈৱী পুৰী হৈ যাব। আকৌ দেখুওৱা হয় যে অসুৰ আৰু দেৱতাসকলৰ যুদ্ধ লাগিল, দেৱতাসকলৰ বিজয় হ'ল। দেৱতাসকল থাকে স্বৰ্গত। বাস্তৱত তোমালোকৰ যুদ্ধ হৈছে 5 বিকাৰৰ সৈতে। এতিয়া ৰামায়ণৰ বহুত ধ্বনি হ'ব কিয়নো দশহৰা আহি আছে। চৰকাৰেও পালন কৰে। ৰাম লীলা কৰে কিন্তু এইটো নাজানে যে ৰাৱণ কি বস্তু হয়।

কোনো সন্তানে কয় যে নেষ্ঠাত (সন্মুখত বহি ৰাজযোগৰ অভ্যাস কৰোৱা) বহাওঁক। বাস্তৱত স্মৰণতো চলোতে-ফুৰোতে কৰি থাকিব লাগে। কিন্তু যিয়ে গোটেই দিন স্মৰণ নকৰে, তেওঁলোকক বহোৱা হয় যাতে ইয়াত বহি কিবা নহয় কিবা স্মৰণ কৰে। বহুত আছে যি চেষ্টাৰলৈ যেতিয়া আহে তেতিয়া স্মৃতিত থাকে, ঘৰলৈ গ'লে শেষ। স্মৃতিত থকাৰ অভ্যাস নাই। বুদ্ধি অন্য-অন্য ফালে ঘূৰি ফুৰে। সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে যে আত্মা তৰাৰ নিচিনা যাক বিন্দু বুলিও কোৱা হয়। তৰাততো বহুত কোণ থাকে। বিন্দুত নাথাকে। তৰা বুলি এই কাৰণে কোৱা হয় কিয়নো তুলনা কৰা হয়। ভাগ্যৱান তৰা বুলি কোৱা হয়। বিন্দু স্বৰূপ আত্মাত জ্ঞানৰ চমক আছে। আত্মা বিন্দুত গোটেই ভূমিকা সোমাই আছে। পিতাই কয় যে মই বিন্দুত এইটো-এইটো ভূমিকা আছে যিবিলাক মই ভক্তিত পালন কৰি আহিছোঁ। তোমালোক সন্তানসকলৰ সকলোতকৈ বেছি ভূমিকা আছে কিয়নো তোমালোকে অলৰাউণ্ড (সৰ্বতোমুখী) চক্ৰ লগোৱা। গতিকে চক্ৰৱৰ্তী ৰজাও তোমালোকেই হ'ব। দুখেই হওক বা সুখেই হওক - তোমালোকেই পোৱা। মোৰ ভূমিকা তোমালোকৰ সমান নহয়। মই বানপ্ৰস্থলৈ গুছি যাওঁ। আকৌ ভক্তি মাৰ্গত মোৰ সেৱা আৰম্ভ হয়। স্মৰণো কৰে ড্ৰামা অনুসৰি, যি-যি দেৱতাৰ পূজা কৰে সাক্ষাৎকাৰ তথাপিও মইয়ে কৰাওঁ। এয়া নাটকত মোৰ ভূমিকা। তেওঁলোকে ভাবে - আমাক এই দেৱী-দেৱতাসকলৰ দ্বাৰা সাক্ষাৎকাৰ হয়। তেওঁলোকৰ মাজত ভগৱান আছে। ভাবে - গণেশৰ দ্বাৰা সাক্ষাৎকাৰ হ'ল গতিকে গণেশৰ মাজতো পৰমাত্মা আছে। ইয়াৰ পৰাই সৰ্বব্যাপীৰ ধাৰণা কৰি ল'লে। আৰু তোমালোক সকলো সন্তানে কোৱা যে আমি সকলোৱে বাবাক স্মৰণ কৰোঁ অৰ্থাৎ প্ৰত্যেকৰে মাজত বাবাৰ স্মৃতি আছে। গতিকে ইয়াৰ

পৰাও সৰ্বব্যাপী বুলি বুজি ল'লে। পিতাই কয় যে মোৰ স্মৃতিতো সকলোৱে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰিহে থাকে। যিয়ে যিমান স্মৰণ কৰিব সিমানে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। বাকী আত্মাতো প্ৰত্যেকৰ মাজত ব্যাপক হৈ আছে। মই কোনো শিশুৰ মাজতো প্ৰৱেশ কৰি কাৰোবাৰ কল্যাণ কৰিব পাৰোঁ। কিন্তু তেওঁলোকে আকৌ ওলোটো অৰ্থ কৰি দিলে। ড্ৰামাত সেয়াও নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। ড্ৰামা অনুসৰি সকলোৱে নিজৰ নিজৰ ভূমিকা প্ৰাপ্ত কৰিছে। এই শাস্ত্ৰ আদি ৰচনা কৰাতোও ড্ৰামাত আছে। তেওঁলোকেই ৰচনা কৰিব যিসকলে আগতে ৰচনা কৰিছিল। গীতা শুনায় আকৌ কল্পৰ পাছত এনেকৈয়ে শুনাব। গতিকে এতিয়া সন্তানসকলৰ ৰঙ্গসভাত পিতা বহি আছে। যিয়ে মোক জানে মই তেওঁলোকৰ মাজতহে শুভিত হওঁ। বাকী যি সকলে নাজানেই সেই ৰঙ্গসভাত বহি কি কৰিম? তোমালোকে ভাষণ আদি কৰিলে বহুত আহে। তেওঁলোকৰ শিখাৰ (শিৱ) লগত ৰঙ্গসভা বুলি কোৱা নহ'ব। শিখাৰ (শিৱ) লগত ৰঙ্গসভাতো ইয়াত হয়। কোনোবা বলিহাৰ হৈ যায়, পিছত আকৌ অন্য ফালে বুদ্ধিযোগ গুছি যায়। যেতিয়ালৈকে সম্পূৰ্ণ নহয় তেতিয়ালৈকে বুদ্ধি গৈ থাকে। কৰ্মাৰ্থীত অৱস্থা, সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী অৱস্থা পোৱা বুলি এতিয়া কোৱা নহয়। সেয়া অস্তিমত হ'বগৈ। তাৰ পিছত এই পুৰণা শৰীৰ এৰিব লাগিব। এয়া হৈছে পুৰণা ছাল। আত্মাই এই পুৰণি কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা সকলো কাম কৰে। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতাৰ বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) শিৱবাবাৰ পৰা পোৱা খাজনা সকলোকে বিলাই দিব লাগে। অবিনাশী জ্ঞান-ৰত্নৰ দান কৰি 21 জন্মৰ কাৰণে চহকী হ'ব লাগে।
- (2) নিজৰ অৱস্থা অচল-অটল কৰি তুলিব লাগে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও পদুম ফুলৰ সমান হৈ পিতাৰ নাম উজ্বল কৰিব লাগে। সেৱাত তৎপৰ হৈ থাকিব লাগে।

***বৰদান:-** চিন্তন, বচন আৰু কৰণ এই তিনিওকে সমান বনাওঁতা পিতাৰ সমান সম্পন্ন হোৱা

বাপদাদাই এতিয়া সকলো সন্তানক সমান আৰু সম্পন্ন ৰূপত চাব বিচাৰে। সম্পন্ন হ'বৰ কাৰণে চিন্তন, বচন আৰু কৰণ তিনিও সমান হওঁক। ইয়াৰ বাবে সকলো প্ৰস্তুতিও কৰা, সংকল্পও আছে, ইচ্ছাও এয়াই। কিন্তু এই ইচ্ছা পুৰণ তেতিয়া হ'ব যেতিয়া সকলো ইচ্ছাৰ পৰা ইচ্ছা মাত্ৰম অবিদ্যা (ইচ্ছাৰ বিষয়ে অজ্ঞ) হ'বা। সৰু-সৰু অনেক প্ৰকাৰৰ ইচ্ছাই এই এটা ইচ্ছাক পূৰ্ণ কৰিব নিদিয়।

***শ্লোগান:-** অব্যক্ত বা কৰ্মাৰ্থীত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰিবলৈ হ'লে বচন, কৰণ আৰু জীৱন শৈলী সমান বনোৱা।

!!ওঁম্ শান্তি!!
